



כתית למאור. אפשר לומר בהחלט שכעת אנחנו מבינים הרבה יותר טוב שרק אחרי תהליך של כתית יש את המאור. אנחנו בחודש אדר ראשון. התפקיד המובן להגביר את השמחה בעבודת השי"ת. השמחה בלימוד התורה. השמחה בקיום המצוות. זה הרצון האמיתי הפנימי של כל יהודי שיש לו ולו טיפת ידע ביהדות. אין ספק שאנחנו רואים ושומעים צימאון ענק לכל מה שקשור ביהדות. אלפי זוגות תפילין נתרמו. עשרות אלפי טליתות. השיח הפך להיות שיח של אמונה. מלבד קומץ קטן של עובדי ישראל אשר הנביא מעיד עליהם חכמים הם להרע ולהיטיב לא ידעו, אנשים מכירים בקדושת חיי תורה ומצוות. הבקשות לאמירת תהילים. מסעדות ששנים היו טריפה לא רק הכשירו את עצמם, הפכו מיד למהדרין. מאות קבלו עליהם שמירת שבת כהלכתה. אולי הפירסום לא מספיק חזק, אבל הדברים מתפרסמים. רק חבל שיש כמה עסקנים קטנטנים אשר מרגישים מאויימים שלא יהיה להם כיסא במועצת העיר, פרשו לעשיית מחלוקות וחירחורי ריב. מותר לנו להוקיע אותם ולהביע שאט נפש. אנחנו רוצים להיות במצב שהאור החיים הקדוש רוצה שנהיה, עם עוסקים בתורה כדי שגואל הראשון שהוא הוא הגואל האחרון יוכל לאחד בינינו, לקחת אותנו בצוותא לגאולה שלימה. כי משה רעיא מהימנא רוצה לגאול עם עמלים בתורה. לכן, הבה נתעלה מהקטנוניות והקטנות. נעסוק השבוע בענייני בגדי הכהונה, מזבח הקטורת וימי המילואים כדי שאכן נזכה לקיום דברי הנביא יחזקאל, כאשר נתחרט ונחזור מהחטאים ונעסוק בענייני בית המקדש והכהונה, אזי הקב"ה ישוב ויגאלינו. נזכה שוב לראות את עבודת בית המקדש בתפארתה. נעסוק ביתר שאת ויתר עז בענייני הבגדים ועל מה הם מכפרים כדי שנזכה אכן לטהר את עצמינו מכל מה שמונע מאיתנו לזכות לראות בהן מדליק את הנרות. כאשר נהדר בזה בוודאי נזכה לגאולה מתוך שמחה עצומה כאשר הקב"ה ישוב לדור בתוכינו בביאת גואל צדק ובניין בית המקדש, במהרה בימינו, אמן ואמן.

שמו של משה רבינו אינו מופיע בפרשה. כאן קוים מה שאמר מחני נא מספרך. אבל, הוא זוכה להתיחסות שהקב"ה מדבר עימו ב"נוכח", ואתה תצוה. ללמדינו, שדווקא מתוך הייסורים צומחת ישועה. מתוך הקושי צומח גדולה. עניינה של המנורה היא, הרוצה להחכים ידרים, וסימנך מנורה בדרום. משה רבינו מסמל את חכמת התורה וכוח קדושתה. עליו נאמר ותחסרהו מעט מאלוקים וכבוד והדר תעטרהו. וזאת הבשורה לכל בר לבב שרוצה לקנות תורה ולחיות חיי תורה וקדושה. שיבדוק שתורתו שמן זית זך. היא מנופה ומזוקקת ומזוככת מכל פסולת. הסוד של זה היא מסירות נפש. משה רבינו מסר נפשו על עשיית המנורה עד שהקב"ה נתנה לו במתנה, השליכהו לאש ויצא מנורה, כך גם זכה לתורה, אחרי הארבעים יום ולילה יש לי אבל תורה אין לי, טען משה רבינו ואז ויתן למשה, הקב"ה נתן לו את זה במתנה בגלל שמסר נפשו עליה. ככל שנכניס

יותר כוחות לטהר את התורה, התפילה, מעשה המצוות והמידות טובות, ככה נתקדם צעד אחר צעד ל"ואני קרבת אלוקים לי טוב" ונגיע לתכלית הטוב האמיתי.

ויקחו אליך, טעם אומרו אליך יתבאר על דרך מה שאמרו במסכת שבת וז"ל מחוץ לפרוכת העדות עדות היא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל מאי עדות אמר רב זה נר המערבי כו' ע"כ, והנה אמרו ז"ל ליכני הדור היו מתלוצצים על משה לומר אפשר שהשכינה שורה על מעשה של משה וכו' ע"כ, הרי כי לא היו מלדיקים אפילו מישראל שהטרה שכינה במשכן, וכפי זה הגם שטרחה שכינה ביום א' בניסן עם כל זה אין זה סימן לתמידות שהקבע השכינה מקומה במשכן, אבל בנס נר המערבי הוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, והוא מאמר ה' ויקחו אליך, פירוש אליך נוגע הדבר, כי בזה תתחזק נבואתך שיכירו וילדיקו נבואתך, שהשכינה טרה בתוכם, כשיראו נס שיעשה בשמן המנורה, ואולי כי לזה נתכוון באומרו ואתה תראה, לומר שלא יחוש שלא יאמנו דבריו להיות הדבר תמוה שידור אל עליון בתחתונים, וכמו שכן היה, ואם תאמר מנין ילדיקו, ויקחו אליך, פירוש בדבר זה יש לך חיזוק והלדקה הדברים, כנזכר: הנה, דברי האור החיים הקדוש מזהירים כוזה הרקיע. גם בדורו של משה רבינו היו ליצני הדור שכל מגמתם זה לבטל ולצחוק על כל דבר שבקדושה. תמיד יש להם מה לומר ואיך שניתן להסתדר יפה מאד גם ללא סייגה של תורה. לכן, הקב"ה קבע במסמרות, שידלק נר מערבי כדי ללמד שהקב"ה מתהלך בקרב מחנינו ויש לשמור על קדושת המחנה. ודרכך רמז יתבאר הכתוב על דרך מאמר הובא בספר זוהר חדש כי ד' גלויות של ישראל כל אחד מהם נגאלו ממנו בזכות אחד, גלות הראשון נגאלו בזכות אברהם רבינו ע"ה, ב' נגאלו בזכות יצחק, ג' בזכות יעקב, והד' תלוי בזכות משה, ולזה נתאריך הגלות כי כל עוד שאין עוסקים בתורה ובמלות אין משה חפץ לגאול עם בטלנים מן התורה, הדברים האלו לכאורה נראים תמוהים. בקרו נא בהיכלי הישיבות ותראו כמה לומדי תורה יש. אלא, כשם שהבאנו בהקדמה. כל עניינה של תורה היא לקיים את התורה. אוי"ה לנו שבאהלי תורה נמצאים כמויות של תופשי תורה לא ידעו. חלק יש להם בהוויות של אביי ורבא אבל אין להם חלק בשש מצוות תמידיות. ונביא את דברי הרד"ק על הפסוק הנ"ל "הם החבמים לומדי התורה לא ידעו" שלא למדו התורה לשמה לקיים מה שכתוב בה אלא לומדים בפה ולא בלב זהו לא ידעו כי המחשבה הטובה והמעשים הטובים הוא דעתה לא הלמוד לבר וי"ת ומלפי אורייתא לא אליפו למדע דחלת"ן לכן, משה רבינו, אשר עניינו להנחיל יראת ואהבת השי"ת בודק ואומר, עוסקי תורה אלו בטלים מעניינה של תורה. וזה הוא סרמז הכתוב כאן באומרו ואתה תראה את בני ישראל, על דרך כי מלאכיו יראה, או על דרך אומרים ז"ל אין לו אלא מלכות, כי הוא ימלוך עלינו לעתיד, ותנאי הוא הדבר שיעסקו ישראל בתורה, וזה הוא אומרו ויקחו אליך שמן זית זה, ירמוז אל התורה שנמשלה לשמן, מה שמן מאיר לעולם כך התורה והם דברי הזוהר שכתבנו בסמוך, ודקדק לומר זה, שפריכין לעסוק בתורה לשמה בלי שמרים, שהם לקנתר חס ושלוס, או להתגדל וכדומה, אלה הם שמריה: הוי אומר, ללמוד תורה לשם שמים. לשם התחברות למלך מלכי המלכים. לדבקו בו ולהתהלך בדרכיו. רק אז התורה מאירה ופועלת בנפש האדם. ואמר עוד כתיב, פירוש שפריכין לעסוק בתורה ולכתת גופס וכחם, על דרך אומרו זאת התורה אדם כי ימות וכבר כתבתי ענין זה בחפצי בענין המיימינים זה יע"ש: ואומרו למאור, תתפרש גם כן כפי דרכנו, כי בזמן הגלות נחשך מאור הלבנה שנקראת המאור הקטן, ונפרד אלוף ממנה, ושפחה תירש גבירתה, ולזה ינו, כי יכוין בשמן זית להאיר למאור וליחדו במכוון, גם יכוין אל המאור הגדול, כי כבר ידעת מאמרם ז"ל בפסוק וסב ה' ממה שלא אמר והשיב, גם מאמרם ז"ל בפסוק לא אבא בעיר, והבן, ואומרו להעלות וגו', עולה תמיד, ותמיד זה אין לו שיעור, ולא תשוב לדאבה עוד והיה לה ה' לאור עולם, הוי אומר, מסר חד וברור יש בפרשתנו, אשר נקראת בחודש אדר, שא' רוצה לבוא לקבוע אצלינו את מדורו. יש להביין את הלב בנקיות וביראת שמים טהורה, כדי שיוכל להיכנס בד' אמות של הלכה, שזה מה שנשאר לו יתב"ש בעולמינו. משם, בית יעקב לכו ונלכה באור ה'. ואולי שיכוון עוד לומר למאור להעלות נר תמיד, כי המאור

הגדול הוא יעלה הנר תמיד, על דרך אומרו נשבע ה' וגו' אם אתן את דגנך, והיית רק למעלה: להעלות נר תמיד. החכם מכל האדם אומר, כי נר מצוה ותורה אור. לימוד התורה היא הכנה לרצה לקיום המצוות. היות ואין התורה מתקיימת אלא במי שמשים עצמו כמדבר, בענוים – כתיב. ממילא, מי שכבר נחת למדרגה זו, יוכל תמיד להעלות נר, לקיים את המצוות, תמיד, בכל מקום ובכל עת. והרי הבטיח לענוים יתן ח"ו, חכמת פנימיות התורה, אור התורה, ומתוק האור לעיניים.

לכבוד ולתפארת: שיהיה נכבד ומפואר במלבושים נכבדים ומפוארים, כמו שאמר הכתוב כחתן יכהן פאר, כי אלה הבגדים לבושי מלכות הן, כדמותן ילבשו המלכים בזמן התורה, כמו שאמרו בכתנת ועשה לו כתנת פסים, שפירושו מרוקמת כדמות פסים, והיא כתנת תשבץ כמו שפירשתי, והלבוש כזו מלכי קדם. הרמב"ן מלמדנו יסוד בכבוד שמים. לכאורה לכולנו ידוע את מאמרו של רבי חייא בר אבא בשם רבי יוחנן, כל תלמיד חכם שיש רבב על בגדו חייב מיתה. מדוע, כי הוא מפחית כבוד שמים. מאחר שהקב"ה ייסד שמלך ביפיו תחזינה עיניך, וכהן גדול ענין של מלכות שבכהונה, ממילא ישנו עניין שבגדיו אכן יהיו לכבוד ולתפארת. האמת היא, כאשר אנחנו נתקלים במי שלבוש בלאות, באופן אוטומטי אנחנו מרגישים סלידה כלפיו. אפילו לאלו שיש גם רגשי רחמנות, הריח הרע בודאי גורם לדחיתו של האיש. אנשים סולדים מכללך. לכן, הכהן אשר אמור לקשר בין ישראל לאביהם שבשמים, יש לו ללבוש מלכות. כאשר יעטה פאר, ממילא נתרשם ממנו ויהיה לנו קל יותר להתחבר אליו, ולו להתחבר אילינו, שזה התכלית של אהרן כהנא רבה, אוהב שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. וכן הדרך צמיעל וכתנת, וכתוב ועליה כתנת פסים כי כן תלבושנה צנות המלך הצחולות מעילים, ופירושו כי עליה כתנת פסים נראית ונגלית, כי המנהג ללבוש צנות המלך הצחולות מעילים שתתעלפנה בהן, ונמלא שכתנת הפסים עליה מלבוש עליון, ולכן אמר וכתנת הפסים אשר עליה קרעה: והמלכפת ידועה גם היום למלכים ולשרים הגדולים, ולכן אמר הכתוב בנפול המלכות הסר המלכפת והרס העטרה, וכן כתוב ולנף מלוכה, וכך יקראם הכתוב פארי המגזעות, וכתב פארי פשתים יהיו על ראשם, שהם פאר ושבח למכתירים בהם. הנה, הרמב"ן כאשר מפרש את המילה טוטפת, בכיסוי לראש כדברי חז"ל. רבי יהודה החסיד כותב בשיר הכבוד פארו עלי ופארי עליו, והיינו תפילין. זהו כובע המלכות של כל יהודי. לכן יש גם מקום למפואר שבאדם מקום להניח תפילין. שיהיה פאר שבתפארת. וזה בעצם סוד התפילין שהם הם המקשרים (וקשרתם) בין ישראל לאביהם שבשמים, הם הפאר. כל עניינו של הכהן הוא לחבר בין עם ישראל לאביו שבשמים. בין על ידי עבודת הקרבנות בין בעבודת התפילה. והאפוד והחשן לבוש מלכות, כענין שכתוב והמניכא די להבא על כוארך. והאיך נזר המלכים הוא, וכתב יאיך נזרו. והם זהב וארגמן ותכלת, וכתב כל כבודה בת מלך פנימה ממשצלות זהב לבושה, וכתב ארגוונא תלבוש והמניכא די להבא על כוארך. והתכלת גם היום לא ירים איש את ידו ללבוש חוץ ממלך גויס, וכתב ומרדכי ילא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוז וארגמן, והתכריך הוא המעיל שיעטף בו: סיכומו של ענין, כדי שיהודי יוכל לבוא לפני הכהן יש ביד הכהן להיות בין מאהיבי שם שמים בהתנהגותם אבל גם בדרך לבושם. ועל דרך האמת, לכבוד ולתפארת, יאמר שיעשו בגדי קדש ללבושם לשרת בהם לכבוד השם השוכן בתוכם ולתפארת עזם, כדכתב כי תפארת עזמו אלה. וכתב בית קדשנו ותפארתנו אשר הללך אבותינו, וקדשנו הוא הכבוד ותפארתנו תפארת ישראל, ועוד נאמר עוז ותפארת במקדשו, וכן לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי אכבד, שיהיה מקום המקדש

מפואר בתפארת, ומקום רגליו, שהוא מקום בית המקדש, מכובד ככבוד הסם. כל מה שנאמר עד כאן, הי'ה כלפי עם ישראל והכהן. כאן בא הרמב"ן להוסיף, שיש גם חיוב בין הכהן להקדוש ברוך הוא. כל בגד ובגד סימל את הקשר המיוחד במינו בעניין מסויים, כמו כן לגבי המכפר. כל בגד ובגד כיפר בעניינו. וכן וזיכראל יתפאר, שיהיה מראה ומיחד זהם תפארתו, וכן אמר למטה גם צבגדי הצנים כלם לכבוד ולתפארת, ואמר בקרבנות יעלו על רגל מזבחי ובית תפארתו אפאר. והנה המזבח רגלנו, והכבוד בית תפארתו. והיו הצבגדים לריכין עשייה לשמן, ויתכן שיהיו לריכין כוונה, ולכן אמר ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה, שיבינו מה שיעשו. וכבר אמרו דמות דיוקנו מנלך לפני צבית מלחמתו: סוף דבר הכל נשמע, אכן מלבושים אלו הם חפצי מצוה בציצית ותפילין. לכן, עשייתם צריכים להיות לשמה וכמובן לבישתם. ולא די בכוונה בלבד אלא שיש להזהר לא להסיח דעת מקדושת הכהונה ומקדושת העבודה כל עוד שבגדים קדושים אלו עליו.

ושכנתי בתוך בני ישראל. לקבל עבודתם ברגל ולשמע את תפלתם. והייתי להם לאלהים. מנהיג ענינם בלתי אמלעני, ומאותות השמים לא יחתו, להיותם נכבדים לפני יותר מן השמים, שהנהגתם על ידי מניעיהם, ומזה יתחייב נלחיותם. הספורנו מחדד לנו את מעלת מקום המקדש. זה המקום אשר ראוי ונבחר שתפילות בני ישראל יתקבלו שם. אזי, כאשר מתקבצים במקום אשר הוכן כראוי, הקב"ה עושה אתערותא דלעילא לקבל תפילותם. זאת מפני שהקב"ה מאמירינו. ובבואינו להתפלל נדע שקשר זה בינינו לבין אבינו שבשמים הוא בל ינתק לנצח. שזה אומר כאשר אנחנו מתפללים כדאי שנהייה מרוכזים על זה שהמילים הם מלאים קדושה וכח לפעול עלינו ועל כל ישראל דברים נשגבים ונעלים. נדע ונדאג שהמקום קדוש, יוכן כראוי ללא דברים המסיחים את הדעת מן התפילה. נדע שאנחנו מתפללים לא-ל קדוש, אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. אשר יודע תוכו ותוך תוכו של כל אחד ואחד. ממילא, כדי להמשיך עלינו שנהייה ככוכבי השמים, במעלה של ישראל, כשעולים, עולים עד לרקיע, עלינו להתחבר, כל כולנו לקדושת המקום וקדושת התפילה. כי היחס בינינו לבין הקב"ה הוא דו סיטרי, ממילא עלינו להפעיל אתערותא דלתתא כדי לזכות שהקב"ה ישרה שכינתו בתוכינו ויקבל את תפילותינו.

ונקדש בכבודי: שיהיה נראה לישראל כשיוקם המשכן ותבא אש של מעלה ותאכל את הקרבנות כדכת' ציוס השמיני כי היום ה' נראה אליכם. וכת' וירא כבוד ה' אל כל העם ותלא אש מלפני ה' ותאכל את העולה וגו': ידוע מה שפירשו בעניין שאר המפרשים. העניין של ונקדש בכבודי מתיחס למיתת שני בני אהרון. בא הרשב"ם לבאר שהדברים ממש כפשוטם. קדושת המשכן, מרכז התורה, שניתנה באש, מימינו אש דת למו, הוא בהגלות השי"ת לעיני עמו מתוך האש. היינו, חזרת השיעור של מעמד הר סיני. הנחלת דברים שבקדושה נעשה על ידי האש. כי הקב"ה אש אוכלה, אש אוכלה של רחמים וקבלת קרבנות / תפילות, הנאמרות ברשפי אש, כדי שאכן תשרה קדושה בעם ישראל.